

ARBRE VELL

Home,
tu que a vegades
saps amar,
no me tallis,
deixa
que vegi encara
les colors del món
i les mies rames
abracin lo cel.

Jo,
en silenci
suportaré encara
la ingritud del temps.
La pluja
farà creixir
les mies reguines
on vola l'esperança,
on los meus somnis
són populats^[1] de cants.

Deixa
que venguin
les rugues del temps
i el vent remogui
la tristesa dels anys,
que gusti
cada instant de vida,
primer que me cansi
de portar el meu pes.

[1] Poblats.